

*Pats svarīgākais uzdevums, kuru mums Dievs var
uzticēt, ir – iespēja būt vecākiem.*

/G. L. Lendrets/

SKAISTKALNES VIDUSSKOLAS

VĒSTIS VECĀKIEM

Nr. 43

2017. gada 9. novembrī

/Jānis Peters/

*Vai tu zini, kas ir Latvija?
Tā ir zeme, mana dzimtene.
Vai tu zini, kas ir dzimtene?
Tā ir zeme, kur es piedzimu.
Vai tu zini, kā es piedzimu?
Tā kā puķu zirnis uzziedēju māmiņai,
Tā kā puķu zirnis apvijos ap tētiņu.*

Novembris ir īpašs mēnesis Latvijai – divas valstij un tās cilvēkiem ļoti simboliskas atceres dienas seko viena otrai – 11. novembris, kad pieminam Latvijas brīvības cīņas 1919. gadā un kaujās kritušos karavīrus, un 18. novembris, kad Latvija svin savas valsts proklamēšanas gadadienu, šogad 99.

Valsts svētkus skolā sagaidīsim un atzīmēsim dažādos pasākumos. Pieminēsim cilvēkus, kuri ticēja neatkarīgas Latvijas idejai un drosmīgi cīnījās par to.

8. novembrī notika patriotisko dziesmu konkurss “Mana dziesma Latvijai”. Nākamajā nedēļā - Lāčplāša dienas līnija, lāpu gājiens uz Lāčplēša ordeņa kavaliera Zvejnieka atdusas vietu, koncerts, kas veltīts Latvijas valsts svētkiem.

Sveicam Latviju Valsts svētkos, novēlot tai pastāvēt mūžīgi!

Kā sagatavot jauniešus dzīvei mūsdienu pasaulē?

Mūsu sabiedrību neizbēgami ietekmē Eiropā vērojamas tendences: negatīvās izmaiņas demogrāfiskajā situācijā, ekonomisko norišu globalizācija, informācijas sabiedrības veidošanās, zinātnes un tehnikas progress, augstais tehnoloģiju attīstības temps un no tā visa izrietošās izmaiņas nodarbinātības struktūrā un darba tirgū kopumā.

Mūsdienu pasaule kļūst arvien sarežģītāka, vairs nevar paļauties, ka visu darba mūžu varēs strādāt vienā nozarē vai darbavietā. Nodarbinātības iespējas turpinās mainīties, un vienīgi spējas orientēties notiekošajā, iegūt un izmantot informāciju, vispārējās un profesionālās zināšanas un prasmes ļaus ātrāk un efektīvāk pielāgoties izmaiņām. Šodien vērtīgāka kļūst radoša pieeja, spēja domāt netradicionāli, nozīmīgākas ir savstarpēji saistītas prasmes nekā atsevišķs zināšanu kopums. No ikviena tiek prasīta aktīva rīcība un pastiprināta atbildība par savu personisko izaugsmi un labklājību.

Tādēļ aktuāli ir apgūt dzīves pamatprasmes, jo īpaši karjeras vadības prasmes, ne tikai akadēmiskās zināšanas un profesionālās prasmes.

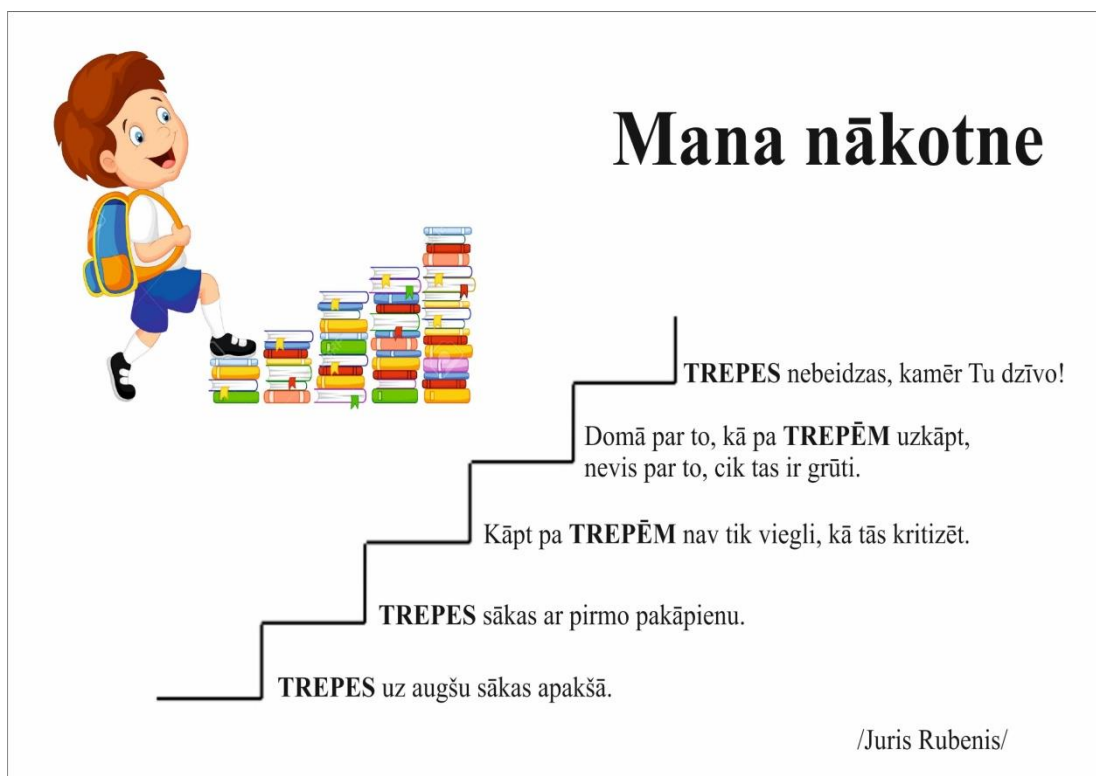
Skolā cilvēki pavada vismaz deviņus savas dzīves gadus. Skolā apgūst pamatzināšanas dažādās zinātņu nozarēs, iemaņas un prasmes, attieksmi un vērtības, kas jāsaglabā visas dzīves gaitā. Vecāku loma bērna izglītības un karjeras virziena izvēlē ir ļoti nozīmīga, taču skola to papildina un palīdz skolēniem attīstīt savus dotumus, piepildīt personības izaugsmes un labklājības potenciālu. Skola sagatavo jauniešus dzīvei mūsdienu pasaulē un ievirza mūžizglītības ceļā.

Skolēniem ir jāapzinās, ka ir svarīgi uzlabot sasniegumus izglītībā, ka viņu vispārējais sekmju līmenis tieši ietekmēs viņu labklājību un konkurētspēju vēlākā dzīves periodā, kopumā sekmējot arī valsts ekonomisko izaugsmi.

Skolas nozīme šajā procesā ir nepārvērtējama, tai ir jābūt atsaucīgai pret dažādajām un bieži sarežģītajām atsevišķu skolēnu vajadzībām, tai ir jānodrošina, ka skolēni aiziet no skolas zinoši un motivēti uzņemties atbildību par savām mācībām visas dzīves garumā.

Lai pilnveidotu savas prasmes, vairāki skolas pedagogi skolēnu brīvlaikā piedalījāsursos “Karjeras vadības prasmju attīstīšana mācību priekšmetu saturā”.

Direktors vietniece Gunta Romanovska

Āra nodarbība matemātikā “Matemātika skolas pagalmā” 5.-9.klašu skolēniem

Plānojot skolas metodiskās komisijas darbu, vienmēr ir vēlēšanās izdomāt kādu pasākumu skolēniem matemātikā, lai viņi uz šo priekšmetu paskatītos vairāk no citas puses, t.i., no praktiskās puses, izietu ārpus pierastās klases telpām.

Šogad tika nolemts 5. -9. klašu skolēniem sarīkot āra nodarbību skolas pagalmā. Lai iegūtu precīzākas atbildes, tad matemātikas skolotāji visus septiņus uzdevumus cītīgi izpildīja paši. Paredzētajā pēcpusdienā pasākums nenotika, jo šogad laika apstākļi bija īpaši neprognozējami – lija lietūs. Tāpēc skolotājas 9.oktobrī nolēma iziet ar skolēniem savās mācību stundās, kuras gandrīz visām trim sakrita vienā laikā.

Kā tad veicās? Āra nodarbības skolā notiek reti, jo tad jāparedz lielāks laika apjoms temata apguvei. Daži skolēni šo stundu uztvēra kā pastaigu svaigā gaisā, aizmirstot galveno mērķi. Taču daudzi skolēni katrā klasē, sevišķi aktīvi bija visi 5., 6. klašu skolēni, ar prieku sāka pildīt praktiskos uzdevumus. Skolēni precīzi izmērīja skolas apkārtmēru, noteica koku skaitu parkā, izmērīja pie skolas augošo trīs koku apkārtmēru un noteica, vai tas jau ir dižkoks.

Grūtāk skolēniem veicās ar svara noteikšanu ķirbim un kāpostgalvai. Dažās klasēs aptuvenais un precīzais rādītājs krietni atšķīrās. Lai nosvērtu dārzeņus, tika piedāvāti vairāki mehāniskie svāri. 6.klases diagnosticējošajā darbā bija uzdevums par ūdens pārliešanu un sadalīšanu vairākos traukos. Šoreiz piedāvājām to izdarīt praktiski, ņemot vērā laika patēriņu uzdevuma izpildei. Te, protams, labāk veicās vecāko klašu skolēniem. Ļoti sens un pazīstams uzdevums – laiviniekam jāpārved pāri upei kaza, vilks, kāpostgalva. To skolēni izspēlēja kā mazu teātri, uzvelkot zēnam vilka masku, apsienot meitenei - kazai lakatiņu, kāpostgalva tika ielikta grozā, laivinieks - ar platmali. Arī šis uzdevums tika vērtēts uz laiku, kura amplitūda starp klasēm sasniedza aptuveni četras minūtes. Nebija jau viegli to izpildīt, jo „aktieriem” klāt nāca uztraukums, ieteikumi un uzsaucieni no klases biedriem.

Skolēni jaunsargu laukumā ik dienu redz dažādus šķēršļu pārvarēšanas rīkus . Bet cik daudz metāla caurules tika izmantots līkloču barjerai? To arī centās noskaidrot skolēni.

No malas skatoties un klausoties ieteikumus, kurus skolēni deva viens otram, var secināt, ka audzēkņi spēj labi savienot teorētiskās un praktiskās zināšanas. Viņiem tikai vēl vairāk jāiemācās uzņemties atbildību, domāt un darīt konkrēto uzdevumu, negaidīt atgādinājumu no malas.

Āra nodarbības uzdevumu izpildes kopsavilkuma tabulu skolēni varēja apskatīt un novērtēt, kā tad klasei veicās. Par atmiņu no pasākuma katrai klasei tika apbalvota ar pateicību par piedalīšanos.

Tehnoloģiju un zinātņu pamatu MK vadītāja Ludmila Lācīte

Ēdam atbildīgi

Katru gadu EKO skolām ir uzdevumi, kuri jāpēta un jāpilnveido. Šajā mācību gadā skolas tēma ir „Uzturs”. Esam iesaistījušies programmā „Ēdam atbildīgi”.

Veicam pētījumus no 5.klases, kurā arī Jūs vecāki iesaistījāties. Svarīgi apzināties, ka pareizāk būtu ēst tos produktus, kuri ir šajā sezonā. Latviešiem jau izsenis bija raksturīgi vasarā sagatavot krājumus ziemai. Katra klase gatavoja plakātus par tiem produktiem, kuri jāēd noteiktajā mēnesī. Patiesībā mēs esam bagāti ar to, kas aug mūsu dārzos.

Veicām pētījumu par to, ko pārdod piektdienās tirgū. Jāatzīst, ka 2. klase bija pārsteigta par to, cik daudzi audzētāji tirgojas ar vietējiem produktiem. Dāvinājām viņiem kalendāru 2018. gadam un novēlējām, lai izdodas raža.

Piens nerodas veikalā. Ir jāiegulda daudz enerģijas, lai produkcija, ko redzam veikalu plauktos, tiktu saražota. 5.klases skolēni ieguva daudz jaunas informācijas bioloģiskajā saimniecībā „Mačeni”.

Projekta ietvaros decembrī 1.-4.klašu skolēniem būs nodarbība ar uztura speciālistiem.

Kopīgi strādājot un veicot pētījumus, mēs uzzinām daudz jauna un interesanta.

Ērika Ormane – direktores vietniece

Mūsu skolēni iepazīst Emīla dēkas

Latvijas reģionu bērniem tika sagādāts īpašs pārsteigums – iespēja bez maksas apmeklēt Latvijas Leļļu teātra izrādes.

Šo lielisko iespēju izmantoja mūsu skolas 1.- 4. klašu skolēni. 20. septembrī devāmies uz Rīgu, lai noskatītos izrādi pēc Ē. Kestnera grāmatas „Emīls un Berlīnes zēni”. Autobusa izmaksas tika segtas no Skaistkalnes vidusskolas līdzekļiem.

Skolotāja Ērika biļetes rezervēja ļoti ātri, tādēļ mūsu skolai tika izcilas vietas pirmajās trīs rindās. Pirms izrādes skolēni apskatīja nelielo leļļu muzeju.

Izrāde aizrāva mazos un lielos. Tā bija mūsdienīga un muzikāla. Aktieru spēli uz skatuves papildināja lielas kartona lelles, dekorācijās tika izmantots ēnu teātris un projekcijas uz ekrāna. Notikumus lieliski papildināja mūziķi uz skatuves, kuri brīžam iekļāvās Emīla dēkās.

Nākošajā dienā skolēni ar aizrautību atcerējās redzēto, rakstot domrakstu. Viens zēns rakstīja, ka tā ir bijusi labākā izrāde viņa mūžā.

Ceturtās klases skolēniem redzētais palīdzēs apgūt Ē. Kestnera darbus latviešu valodas stundās. Ceru, ka vēl kādu bērnu izrāde mudinās izlasīt citas šī autora grāmatas. Varbūt ievēdīs skaistajā teātra pasaulē.

Skolotāja Ineta Karelsona.

Teicami panākumi sportā vidusskolas zēniem

Rudenī notikušas daudzas sporta sacensības starp novada skolām. Šogad teicami veicies Skaistkalnes vidusskolas zēniem. Izcīnīta 1. vieta basketbola sacensībās (komandā : Mārtiņš Bergmanis, Artūrs Jankovičs, Ulvis Karelsons, Roberts Štrobinders, Māris Eņģelis, Mareks Eņģelis, Matīss Āķis). Spītējot ilgstošajam lietum, arī futbolā mūsu zēni palika nepārspēti (komandā : Mārtiņš Bergmanis, Artūrs Jankovičs, Ulvis Karelsons, Roberts Štrobinders, Māris Eņģelis, Mareks Eņģelis, Aivars Mašēns, Artūrs Grosbergs). Pavasarī komandas piedalīsies Zemgales zonas sacensībās. Novēlēsim labu veiksmi!

Es –dzejnieks (no skolēnu daiļrades)

Saules smaids pasaulei,

Bērna smaids māmiņai,

Zēna smaids meitenei,

Laužu smaids Latvijai.

/Jānis Kaktiņš/

Tavs smaids kā silta vasara,

Tavs smaids kā sāļa asara,

Tavs smaids kā laime, ko vēlu es.

Tavs smaids kā vesela pasaule.

/Lelde Folkmane/

Kad spoža saule pār šo zemi ripo

Kad koši ziedi saulē acis miedz

Es cieti acis aizveru un baudu

Arī es, acīm cieti, priecājos par sauli.

/Kristiāna Jirjena/

Mammas smaids visskaistākais

Tēta smaids visrātākais

Vectēva smaids vismīļākais

Jo smaids rada smaidu

/Dita Siliņa/

Augšā kalnā skola

Tā kā liela ola,

Karogs augšā plīvo,

Skolā gudri prāti dzīvo.

/Elza Reichenbaha/

Riet saule jūriņā

Zied ziedi dārziņā

Ciet acis man miedziņā

Un es dziedu prieciņā

/Dita Siliņa/

Tavi brūnie, garie mati

Tik skaisti kā debesu skati.

Tie dienvidvējā maigi plīvo,

Tiem robežu nav, tie dzīvo.

Un bez viņiem vēl esi tu,

Tu skrien līdz dienvidu vējam.

Es visu sevi ziedotu,

Lai redzētu, ko kopā mēs spējam.

No svešiem es naidu tik pelnu,

Redzot ar citu tevi, mani pārņem skaudība.

Es zinu, ka starp mums tikai draudzība,

Bet, lai būtu tu mana, piesauktu pat velnu.

/Judīte Ivanova/

Tavs smaids mani priecē,

Tavs smaids tik liels kā pasaule,

Tavs smaids tā kā saule,

Tavs smaids ir brīnišķīgs.

/Diāna Romanovska/

Kad vējā draiski rotaļājas mani mati

Tad apkārt sāk daudzīties arī acu skati

Novembrī sarkanbalti karogi plīvo

Tu taču arī Latvijā dzīvo

Pa šīs zemes takām staigā tu

Un noliec galvu par godu vējam

Lai rudens zelta lapas tam ziedotu

Mēs taču darām, ko spējam

No lapām paliek vien kaudzīte pelnu

Tā mūsu skaudība

Reizēm ir stiprāka nekā draudzība

Un tad mēs piesaucam velnu

/Kristiāna Jirjena/

Ir vakars, un saule jau riet
Un ziedi palēnām veras ciet
Manas acis asaras vien lej
Bet mana sirds un es vien smeļ
/Lelde Folkmane/

Mans smaids kā saulīte maza
Māsas smaids kā puķīte maiga
Tēva smaids kā varoņa uzvara
Mammas smaids – vislielākais prieks
/Gita Asupe/

Katram smaids nozīmē ko citu
Katram smaids saka “Es mīlu!”
Citam smaids domīgi kvēl
Bet mans smaids prieku arī Tev vēl!
/Kristiāna Jirjena/

Mīlā skola
Tu apaļa kā ola
Karogi plīvo
Un skola vēl dzīvo!
/Diāna Romanovska/

Epifānijas

Vārdi nav apaļi, tie ir asi un dzēlīgi.

Dusmās runātie ir kā stikla lauska, tā ieduras un gadiem paliek tur, bet, izņemot to, paliek rēta, kas mūžam smeldz. Un paliek tik vientulīgi un sāpīgi, ka gribas iebāzt galvu zemē kā strausam un izlikties, ka visas bēdas ir zudušas.

Tu dodies pie jūras, bet jūra tik bēdīgi šalc un klusām savas skumjas skalo pie tavām nosalušajām kājām. Tajā mirklī tevi bezcerība māc, bet tad notiek kas dīvains. Tad nāk labi vārdi, kas noglāsta sirdi kā maza, balta, lidojoša dūnu spalviņa, kas ir tik viegla un silta, ka sausās lūpas saraujas nelielā smaidā. Tu esi laimīgs un ieraugi, cik pelēkā pasaule patiesībā ir koša. Kā mežs nāk tuvāk, putni sāk dziedāt laimes dziesmu. Un tad tu jūties tik brīvs kā putns debesīs un mierīgs kā jūra pēc vētras. Tu dodies ceļā ar platu smaidu uz sārtajām lūpām un uzsmaidi katram garāmgājējam, tādejādi griežot ceļu priekam.

Visam reiz pienāks beigas, bet vārds ir mūžam dzīvs.

/Lelde Folkmane/

Klusums ir dīvains. Tas nekad nenāk pie mums, kad ir vajadzīgs. Kaut stāvam rokām plaši atvērtām, tas neiedomājas iegriezties, apsveicināties. Viņš turpinās ceļu, kaut tev ir vajadzīgs. Tikai klusumā tu vari apdomāt domas un iztīrīt prātu no liekā, izmest no prāta kā nevajadzīgu papīru. Daudziem ir bail no klusuma, tas mēdz uzbrukt ar domām, emocijām. No tā aizbēgt var tikai sabiedrībā, kur klusuma gandrīz nemaz nav.

/Anniņa Pauloviča/

Dusmas

Kad es dusmojos, es jūtos, nejūtos, sajūtos savādi. Es vāros, novāros, savāros sevī iekšā. Dusmas paliek lielākas, spēcīgākas, asākas. Kad tās manī beidz vārīties, manī sāk tikšķēt spridzeklis: ”Tik, tik, tik, tak!” Tas neuzsprāgst, bet pārvēršas klusumā. Es nonāku nekurienē, kā citā dimensijā, kur nenotiek nekas.

Es sāku dusmoties, jo ir tik garlaicīgi. Es vāros, novāros, apvāros, līdz savāros. No vāroša manis izplūst tvaiki. Tie lido augstu gaisā, kur tie sakrājas, atdziest. Tad sāk līt aukstais lietus, miera lietus. Karstais tvaiks pārvēršas vēsajā, mierīgajā lietus pilienā. Tas mani atdzēsē, nomierina, samierina. Es kļūstu mierīgs, līdz atkal sāku vārīties...

/Matīss Mednis/

TĀDA ES ESMU!

Es neuztraucos par sīkumiem,
Es smaidu katru dienu.
Es cīnos par uzvarām
Katru mūža dienu.

Es māku būt salda,
Bet atreibība mana rūgta.
Es varu smaržot saldi,
Bet ērkšķi mani asi.

Manas acis ir dzirksteļu pilnas,
Un smieklī kņudina visus.
Es esmu kā aizdedzies mežs,
Bet nodzēst to nav iespējams.

Es traucos visur kā vējš,
Es nezinu, kas ir nogurums.
Reizēm es mēdzu ar sevi
Parunāt divatā.

/Elīza Markovska/

Man patīk vasara
Un putnu dziesmas
Un ugunskura siltās liesmas.

Man patīk garas pastaigas
Un jūras šalkas
Bet ir arī jāstrādā,
Lai ziemā netrūktu mums malkas.

Vasarā ar basām kājām pa pļavu skrienu,
Bet rudenī lasīt dzērvenes uz purvu brienu.
Labprāt satiekos ar draugiem
Un rūpējos par dārza augiem.

Man ļoti patīk kaķi
Un dažreiz mežā saskrienos ar zaķi.
Es esmu dabas bērns,
Bet, diemžēl, tāds diezgan lēns.

Es esmu laimīga un pilna prieka
Bet bieži bēdājos dēļ nieka.
Esmu kautrīga un diezgan klusa
Bet citreiz esmu aktīva kā blusa.

Man patīk dziedāt un zīmēt
Un dažādus rokdarbus no papīra līmēt.
Mīļākā krāsa man zaļa,
Un tai manā ikdienā ir liela daļa.

Tie, kas mani nepazīst,
Domā, ka esmu iedomīga.
Bet mani draugi zina,
Ka esmu mīļa un savaldīga.

Man ir brūnas acis,
Bet, pats galvenais, ka es esmu es –
Tāda viena meitene uz pasaules.

/Lelde Folkmane/

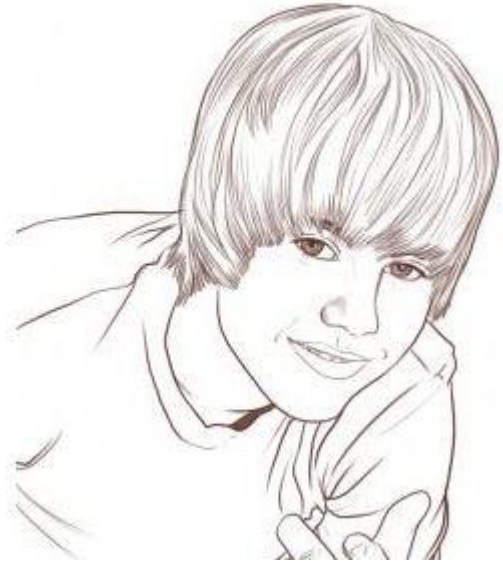
Es esmu kā maza dzīvībiņa,
Kā pašas laimes radībiņa,
Kas paslēpusies no visa nejaukā,
Vienā, mazā līksmes kriptātā.
Gluži kā saulīte spožā dienā,
Mans smaids pār visu slejas priekā.
Gluži kā mēnessiņš zvaigžņotā naktī,
Prieks sit manu dzīvīti vienotā taktī.
Bet, kad reizēm ēna pāri skrien,
Vai nelaimīte virsū lien,
Tad es saucu draugus talkā,
Lai dzen to prom un tālu laukā.
Kad nu tas ir prom un galā,
Tad es nestāvu vis malā.
Tad es saucu ļaudīm sveiki
Lai laime tiem un prieks ik reizi.

/Megija Piebalga/

Meitene ar zilām acīm
Tumši, tumši blondiem matiem
Rozā aveņkrāsas lūpām
Garām, ogļu melnām skropstām
Dejot, dziedāt mācīties
Ar kārumiņiem našķēties
Mācīt ēzus uzvesties
Un par dzīvi priecāties
Acīs dzirkstelīte kvēlo
Nenopietnību netēlo
Es mēdzu bieži aizrauties
Un no citiem kautrēties.

/Annija Pauloviča/

Tāds es esmu!

Esmu es jautrs
Un reizēm diezgan skaudrs
Tomēr sirds ir silta man
Un diezgan plaša gan

Mīlu muzicēt un smiet
Un reizēm dabā iet
Makšķerēt man prieks
Zivis izcelt tīrais nieks

Tāds es esmu gan
Nāc un sit sauļā man
Lai varu tevi priekā sveikt
Un labus vārdus teikt.

/Klāvs Markūns – Grinbergs/

Mana bērība

Mana bērība ir kā saulīte – silta, maiga, gaiša un mīļa. Viņa skatās multenes, palīdusi zem vilnas segas, ēd medusmaizi un piedzer klāt tikko izslauktu govs pienu. Viņa spēlējas smilšukastē un rotaļājas kopā ar māsu. Mana bērība dodas garās pastaigās pa brīnumskaisto mežu kopā ar ģimeni. Viņa skraida pa mežu, meklējama gardās gailenes. Viņa gul pieņēnu pļavā un mēģina sev uzpīt glītu vainadziņu. Mana bērība cep smilšu kūkas, skrien apkārt ar basām kājām, sajuzdama katru zāles stiebriņu pieskaramies viņas pēdām. Viņai uz acīm ir mazas brillītes ar rozā rāmjiem, kājās viņai ir sandales un mugurā mammas šūtā kleita. Mana bērība gul ēnā zem ābeles un vēro, kā mamma ravē dārzu. Dažreiz vakaros viņa dodas līdzī vectēvam uz kūti un palīdz izslaukt gotiņu. Mana bērība dzird, kā klab mammas šujmašīna, kā māsa spēlē klavieres un kā tētis uzspēlē saksofonu. Viņa dzird, kā pa atvērto logu dzied putni, un viņa sajūt svaigo, silto pavasara vējiņu, kas aicina mazo palaidni doties piedzīvojumos. Pēc kāda laika bērība sāka iet bērnudārzā. Pavisam drīz viņa metas piedzīvojumos kopā ar jaunajiem draugiem.

/Lelde Folkmane/

Mana bērība pamodās klusumā. Saullēkta pirmajos staros, kad viņas basās kājas glāstīja rasas lāses un maigos matus sildīja vasarīgs smaids. Sienāži sāka savu dziesmu, un putni skrēja debesīs. Viņa atvēra acis cerībā. Cerībā uz jaunu un prieka pilnu dienu, kas sildīs viņas sirdi un smaidīs viņai pretī, Siena salmi, tai acis verot, pretī smēja un zārda koki klusi dziedāja. Viņa nomazgāja rasā savas mazās kājas un skrēja pretī saules austošajiem stariem. Balti mākoņi debesīs maigi peldēja un vēja pūsma tai pretī sanēja. Viņa skrēja līdz mājai, kur viņas vecmāte jau bija piecēlusies un gāja pabarot sivēnus. Viņa paķēra vecāsmātes pelēko metāla spainīti un gāja palīgā, berzējot pēdējās miega lāses no acīm.

/Megija Piebalga/

Manai bērībai ir zemeņu lūpas un debeszilas acis, divas astītes uz galvas, sārta kleitiņa mugurā un rozā kurpītes kājās. Viņa rotaļājas ar brāli, braukā ar riteni, šūpojas un dejo pie mīļākajām dziesmām. Lasa grāmatas par Vinniju Pūku un viņa draugu piedzīvojumiem. Mana bērība ēd medusmaizes un pīrāgus, dzer siltu pienu. Viņa dzird, kā putni dzied, vējš svilpo, suņi rej, cilvēki sarunājas. Mana bērība ieslēdz radio un iegrimst mūzikas pasaulē.

/Aleksa Prosvetova/

Manai bērībai ir smilšu krāsas mati, kas saules gaismā mirdz kā dzintari. Acis Zaļas kā Latvijas zaļā zāle, lūpas sārtas kā avenas. Viņai patīk skraidīt pa pļavām, kurās sienāži sisina, tauriņi lido un pūces kūko mežmalās. Tai tāpat kā labā un kreisā roka ir labas un ne tik labas atmiņas.

/Arta Nērbule/

Manai bērībai ir aveņu lūpas un debesu acis. Viņa labprāt skraida pa pieņēnu lauku vai apbrīno blakus tekošo strautiņu. Viņai patīk rotaļāties ar pieņēnu vainagiem. Tā ēd sārtas meža zemenes un dzer pašmāju pienu. Mana bērība ir ziņkāriģa. Viņa izseko suņu gaitas. Dažreiz tā blēņojas – ēd zaļas plūmes, ābolus. Manai bērībai ir nobrāzti ceļgali ar ceļmallapu plāksťeriem. Viņai patīk rāpties uz šķūnīša jumta, lai tiktu pie sātākajiem āboliem. Mana bērība ir laimīga.

Paldies jauno autoru literatūras skolotājai Regīnai Zeltīnai!

Izdevumu sagatavoja: Gunta Romanovska, Skaistkalnes vidusskola, Skolas iela – 5, Skaistkalne, Vecumnieku novads, LV-3924 Tālrinis, fakss 639333101, e – pasts skaistkalne.skola@vecumnieki.lv, mājas lapa www.skaistkalnevsk.edu.lv